

Шишко Геннадій Григорович

Кандидат технічних наук, доктор філософії, професор, фахівець у сфері проектування, будівництва та експлуатації систем газопостачання

Народився 30 березня 1942 р. у станиці Троїцька Краснодарського краю (Росія).

У 1962 р. із відзнакою закінчив Краснодарський монтажний технікум, а в 1967 р. — Пермський політехнічний інститут. Із 1968 р. працював асистентом кафедри теплогазопостачання і вентиляції alma mater.

Протягом 1970–1974 рр. Геннадій Шишко був аспірантом, а впродовж 1975–1981 рр. — молодшим, старшим науковим співробітником кафедри теплогазопостачання і вентиляції Київського інженерно-будівельного інституту. З 1981 до 1993 р. пройшов шлях старшого викладача, доцента, професора, завідувача кафедри в Інституті підвищення кваліфікації МЖКГ України. З 1993 р. Геннадій Григорович — професор, а з 1997 р. — завідувач кафедри енергоресурсозбереження, заступник директора Інституту післядипломної освіти КНУБА.

За період роботи у згаданих установах Г. Г. Шишко брав участь у розробці навчальних, навчально-тематичних планів,

програм та методичних рекомендацій, які стосуються сучасних технологій, техніки й організації виробництва на підприємствах газових господарств. Долучався до створення навчально-методичного центру, який здійснює підвищення кваліфікації, цільове навчання і атестацію посадових осіб та спеціалістів галузей народного господарства, зокрема підприємств із газифікації та газопостачання, незалежно від їх відомчого підпорядкування.

Наукові дослідження Геннадія Григоровича присвячені удосконаленню систем теплогазопостачання і вентиляції. Він розробив теоретичні основи й методологію розрахунків повітропроводів зі сталою віддачею теплоти у системах повітряного опалення будівель і споруд із малою тепловою інерцією огороджувальних конструкцій. Удосконалював теплогенератори для газоповітряного опалення теплиць.

Г. Г. Шишко брав участь у створенні низки державних нормативних документів, серед яких «Правила безпеки систем газопостачання України», «Газопостачання», «Правила технічної експлуатації систем теплопостачання комунальної енергетики України» тощо.

Він є автором понад 160 наукових праць та винаходів, зокрема п'яти монографій («Експлуатація і ремонт систем газопостачання», «Облік витрат газу», «Опалення і вентиляція теплиць» та ін.), десяти навчальних посібників і підручників («Теплоенергетичні установки і системи сільського господарства», «Газопостачання населених пунктів та об'єктів природним газом» тощо), трьох довідників («Газифікація сільської місцевості», «Теплиці і тепличні господарства» та ін.).

Геннадій Шишко — академік Міжнародної академії технічної освіти, Академії будівництва України, технічний експерт об'єктів газової промисловості Держгірпромнагляду України, член науково-технічної ради ДК «Газ України».

Шкарапута Леонід Миколайович

Доктор технічних наук, професор, академік УНГА, фахівець у сфері хімічної технології

Народився 11 травня 1941 р. у м. Челябінськ (Росія).

У 1968 р. із відзнакою закінчив КПІ.

Упродовж 1968–1976 рр. Леонід Шкарапута працював у ВНДІПКнафтохім, а з 1976 р. — в ІБОНХ НАН України (зокрема протягом 1998–2003 рр. був заступником директора з наукової роботи). З 1989 р. — завідувач відділу хіміко-технологічних досліджень цього інституту.

З 1974 р. він — кандидат наук, а з 1991 р. — доктор технічних наук.

Головним напрямом досліджень Л. М. Шкарапути є розроблення наукових засад промислового виробництва хімічних та нафтохімічних продуктів. Він — один із піонерів застосування в Україні математичних методів при розробці хіміко-технологічних систем. Ним було кількісно описано закономірності алкілування фенолу α -олефінами на катіонітах і оптимізовано процес. Це дало змогу налагодити виробництво алкілсаліцилатних додатків до моторних мастил на заводах у Дрогобичі (300 т на рік) та

Новокуйбишевську (10 тис. т на рік). Виконаний ним цикл робіт із моделювання режимів процесу синтезу алкенліантарного ангідриду став науковим підґрунтям виробництва сукцинімідних присадок у Новополицьку.

Леонід Миколайович довів, що взаємодія хлору з олефінами у воді може відбуватися і за асоціативним, та за дисоціативним механізми, запропонував критерії їх розмежування, вивів співвідношення для оптимізації і розрахунку нестаціонарних режимів процесів електрофільного приєднання хлору до олефінів у воді.

Л. М. Шкарапута запропонував ефективні легуючі домішки та доступні каталізатори для виробництва композиційних матеріалів для будівництва шляхів і коксохімії, що дозволило створити екологічно чисті технологічні процеси отримання оригінальних в'язучих на Дрогобицькому (до 20 тис. т на рік) та Кременчуцькому (200 тис. т на рік) НПЗ.

Професор Л. М. Шкарапута розробив каталізатори і безвідходний процес одержання 3-амінотіолан-1,1-діоксиду. Проведені ним дослідження визначили загальні умови форсованого високоселективного одержання дитіокарбаматів в етанолі, що стало науковою основою технологічних процесів виробництва (вперше зареєстрованих в історії України) вискоелективних вітчизняних препаратів: протруйника «Сульфокарбонатіон-К» та антимікотика «Теобон-дитіомікоцид».

В активі ліквідатора Л. М. Шкарапути — рекомендації, які дозволили суттєво вплинути на пилопригнічення в районі аварії на ЧАЕС, розробка виробництва емульгаторів-стабілізаторів, інгібіторів корозії.

Леонід Миколайович — автор понад 180 наукових праць, серед яких 48 винаходів і дві монографії.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Він — «Винахідник року — 2003».